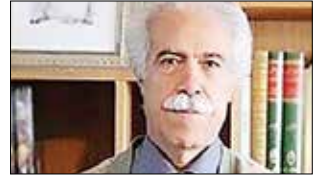

اختصاصی

زیور بهار منصور اوجی

انگور، زیور تابستان است و انار، زیور خزان. و زیور زمستان برف است و زیور موی من. و عطر، زیور گل. و یاد تو، زیور دل من.

و گل
زیور بهار.

تا بیایی
تا دانه کنی
تا بخوریم -
چیدم و گذاشتم
انارِ درخت را
اولین انارِ درخت را، غزل!

آمدم
نه انار بود
و نه تو
و سهم من، نه
سهم دهان چشمان من.
آنچه از دستانت ریخته بود
از دهانت: سه یاقوت
بر قالی
به غروب!

فرو ریخته‌اند و خاطره شده‌اند
گل‌های سرخ شیراز و
بهارهای نارنج.

میوه‌های اردیبهشت‌اند اما -
این ازگیل‌ها
این سیب‌ها
(ترش مصری‌ها)

و گل‌انارک‌های بر درخت
یادآور طبق توت‌فروشان دوره‌گرد
گلبرگ‌های سرخ‌شان، زینتِ توت‌ها
توت‌های سفید.

تا درکشم لاجرعه، این عصر را
غزل
چشم‌اندازم را آبی بیاش!

اختصاصی

عیدانه محمدعلی بهمنی

عیدانه‌ها
رسیده برآیم - سید سید
گل؟ نه! -
گلایه‌های خودم از خودم - چه بد!
تبریک‌های گمشده از سال‌های پیش
که عطر وعده‌ای شما را نمی‌دهد
ماحولیای ذهن شلوغی که -
مدعی ست: -
از یک‌هزار و سیصد و -
- بشمار... تا... ابد -
آینه‌ای ندیده‌ام و
بی‌دلیل نیست -
گاهی دلم برای خودم تنگ می‌شود

دیشب
کسی به خواب من آمد - شبیه من
بهتر از آینه -
حرکات مرا بلد!

تا صبح
در حواشی من هی قدم زد و -
تا صبح
در حواشی من هی قدم زد

بر خاستم مصاحب بیمار خود شوم
تختم شبیه بود به تابوت بی‌جسد

امسال هم
حواس خیرهای مستند -
پرت است و
شهر -
پُر شده از شایعات (خوب)!

اختصاصی

موسم بهار شهاب مقریین

مثل قامتی که به خاک افتاد
بهار به یاد خاک افتاده است
تا یادمان باشد
هر دانه‌ای که می‌افتد
برمی‌خیزد.

از پس این همه برف
که در دلم بارید
بوی تو می‌آید

گل کاشتی بهار!

با ما بهار
پیمانی دیرینه دارد
هر سال از نو
پیمانمان را پُر می‌کند
تا مست بگذریم و
زمستان در راه را
هیچ انگاریم

چقدر گل کرده‌ام
من که چوب خشکی بودم

تو پیچیده‌ای بر من
نیلوفر.

مولانا

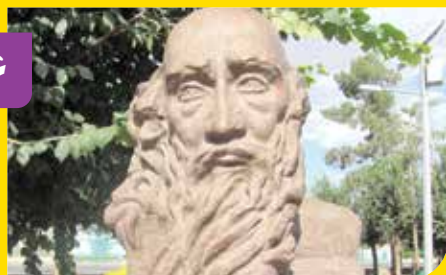
بهار آمد بهار آمد، بهار خوش عذار آمد
خوش و سرسبز شد عالم، اوان لاله‌زار آمد
ز سوسن بشتو ای ریحان، که سوسن صد زبان دارد
به دشت آب و گل بنگر، که پرنقش و نگار آمد

عطار

جهان از باد نوروزی جوان شد
زهی زیبا که این ساعت جهان شد
شمال صبحدم مشکین نفس گشت
صبای گرم و عنبرفشان شد

وحشی بافقی

نوروز شد و بنفشه از خاک دمید
بر روی جمیلان چمن نیل کشید
کس را به سخن نمی‌گذارد بلبل
در باغ مگر غنچه به رویش خندید

۴

۵

۶